

Şimdi, evet, söylerler hep güzel yazdığımı. Ben bu kanaatte değilim tabi, yani insanlar güzel deyince...

Evet, yani hayır, ben onlara katılmıyorum aslında, ne dedikleri umurumda değil ama bir yandan da söyleyenler böyle söylüyor, kulağımı tıkamıyorum.

Eskiden yazardım, uzun zamandır şiire el sürmedim, önceden püsküren bir duygu gibi gelir ve kağıda dökülürdü ama sonra okuduğumda beğenmediğim için bırakmak.

Ha, evet, onun gibi.

Şair olmak bence mümkün değil, insanların şiiri bu kadar önemsemesini anlamıyorum, *şiir* deyince garip bir kalıp, düzyazıda kalıpları kırmak daha kolay, ama şiir? Şiirde insanın bir ahenk yakalama ihtiyacı oluyor ama bir hengameyi besliyor, yeterince anlaşılır şiir yazınca kendimi kelimeleri boşa harcamış hissediyorum, anlaşılmayınca da...

Evet, anlaşılmayınca da zaten bir anlamı yok.

Haikulara saygı duyarım sadece, üç adımda kendini anlatan şiirlere, bir tane mesela

ince duvar / sessizlik besliyor / üç odanın arası

Ne demek istediğimi söylemeyeceğim.

Hayır, kimseye gidip de *ben senin için şiir yazdım* demem. Yazmışlığım olduğunda zaten bilirler bunu.

Evet, demiştim, *ben şiir yazacak birilerini bulurum ama sen sana şiir yazacağı bulamazsın* demiştim.

Sonra tabi, anladım meselenin şiirde olmadığını, çünkü en şiir yazmadığım kadın beni en çok seven ve benim de en çok sevdiğim oldu.

Yoo, hayır, ben gerçekte şairlerin yalancı olduğunu ve şiirin insana güveni sarstığını düşünüyorum. Kadınlar kendilerine şiir yazanı unutmaz ama şiir yazmayanla evlenir ve mutlu olur.

Belki. Çok sınırlayıcı düşünüyor olabilirim, ama insanın kendini edebiyat için parçalamasında edebe aykırı bir taraf görüyorum. Edebiyat yapacağını hissettiren insanları okumak...

Tabii ki. Bunu tarif etmek mümkün değil, ancak o yaratma duygusunu artık şiirle değil, form hesabı yapmadığım nesirle tatmin ediyorum.

Bilmem, belki.